

Eksempel 2: De samlede uindfriede elektroniske pengebeløb ultimo den seneste måned = 30 mio. euro, de samlede elektroniske betalinger til andre foretagender end udstederen af de forudbetalte midler i den seneste måned = 10 mio. euro, summen af den seneste måneds totale anvendelse som elektronisk betalingsmiddel den seneste måned = 150 mio. euro. Beregningen bliver i eksempel 2 for den seneste måned: $30 \cdot 10 / 150 = 2$ mio. euro. Tilsvarende beregnes for de 5 forudgående måneder, og der beregnes et simpelt gennemsnit af disse 6 resultater, som skal sammenholdes med grænsen på 5 mio. euro.

Til nr. 58

Forslaget er alene en præcisering af, hvorledes gennemsnittet i § 317, stk. 1, 1. pkt. beregnes. Det er i forslaget præciseret, at gennemsnittet er simpelt og ikke f.eks. vægtet. Desuden præciseres det, at beløbet opgøres ultimo måneden.

Til nr. 60

Det foreslås, at Det Finansielle Virksomhedsråd rådgiver Finanstilsynet om prisoplysning på samme måde som Det Finansielle Virksomhedsråd rådgiver om god skik. Forslaget er en følge af den sammenhæng, der er mellem reglerne om god skik og reglerne om prisoplysning.

Det foreslås endvidere, at Forbrugerombudsmanden skal indkaldes til deltagelse i møder i Det Finansielle Virksomhedsråd, når der behandles sager om prisoplysning. Der sker hermed en sidestilling med de regler, der gælder for behandling af sager om god skik i Det Finansielle Virksomhedsråd.

Til nr. 61

Efter den gældende bestemmelse i § 348, stk. 1, kan Forbrugerombudsmanden anlægge sag om forbud og påbud vedrørende handlinger, der strider mod redelig forretningskik og god praksis efter § 43. Den gældende bestemmelse skal sikre, at Forbrugerombudsmanden kan indbringe en sag for domstolene, hvis han i særlige tilfælde måtte finde, at der er behov for et sådant skridt f.eks. i tilfælde, hvor Finanstilsynet vælger ikke at tage en sag op, der af Forbrugerombudsmanden vurderes at være af principiel eller vidtgående betydning.

Lov om mærkning og skiltning med pris m.v. hører under Forbrugerstyrelsens ansvarsområde. Det er derfor ikke relevant at give Forbrugerombudsmanden adgang til at anlægge sag vedrørende prisoplysning.

Til nr. 64

Det følger af den gældende bestemmelse i § 353, stk. 2, at Finanstilsynet i samarbejde med Forbrugerstyrelsen skal afgive en årlig redegørelse til økonomi- og erhvervsministeren med status for udstedelse af regler om god skik og erfaringerne med reglernes anvendelse. Det foreslås, at reglerne om prisoplysning skal indeholdes i denne rapport.

Til nr. 65

Det foreslås, at bestemmelsens ordlyd præciseres, således at det udtrykkeligt fremgår, at den udelukkende omhandler fortrolige oplysninger samt oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget i forbindelse med sin tilsynsvirksomhed.

Formålet hermed er at gøre det tydeligere, at oplysninger, som Finanstilsynet modtager i forbindelse med sin reguleringsvirksomhed og sin informationsvirksomhed ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt. Ændringen indebærer, at det tydeliggøres, at fortrolighed i relation til disse dele af Finanstilsynets virksomhed alene skal vurderes i forhold til lov om offentlighed i forvaltningen og forvaltningsloven.

Stk. 1 indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt. Efter bestemmelsen i stk. 1 må Finanstilsynets ansatte, personale, som udfører serviceopgaver for Finanstilsynet samt eksperter ansat af Finanstilsynet ikke videregive de fortrolige oplysninger, som modtages i forbindelse med tilsynsvirksomheden. Tavshedspligten omfatter også oplysninger, som Finanstilsynet modtager fra udenlandske myndigheder. De finansielle direktiver indeholder også regler om tavshedspligt.

Tavshedspligten er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte de finansielle virksomheders kunder, det være sig privatpersoner eller erhvervs-kunder. Hertil kommer et ønske om af konkurrencemæssige grunde at beskytte de finansielle virksomheders forretningsmæssige forhold. Herudover er Finanstilsynets tavshedspligt en afgørende betingelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at tilsynet kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må de finansielle virksomheder og kunderne kunne nære tillid til, at tilsynet ikke videregiver fortrolige oplysninger.

Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at overordnede myndigheder (ministerier) i forskellige lande udveksler oplysninger om koncernforbundne virksomheder som led i en krisestyring.

Ved fortrolige oplysninger forstås oplysninger om en finansiel virksomheds forretningsmæssige forhold og kunders forhold samt andre oplysninger, som efter